

Doop van de Heer

Mc. 1, 7-11

Zonder chauvinistisch te willen overkomen: het geloofsboek van de Belgische bisschoppen heeft een heel mooie bladzijde over het doopsel. Het zegt: "In het doopsel wordt driemaal 'ja' gezegd: een 'ja' van God, een 'ja' van de Kerkgemeenschap en een 'ja' van de dopeling."

De eerste die 'ja' zegt bij de doop tot de mens is God. En God neemt dat jawoord ook nooit meer terug. Het is eigenlijk de kern van ons geloof in het eeuwig leven.

Goede ouders zullen ook altijd 'ja' zeggen tegen hun kind, maar ze zijn niet altijd bij machte om het waar te maken: soms sterft het kindje in hun armen. Op het moment dat God 'ja' zegt, houdt dat echter niet op met de dood. Daarom ook dat gezegd wordt dat in het doopsel nieuw en eeuwig leven geschonken wordt. Vandaar dat het doopsel nooit herhaald hoeft te worden: de naam die God op dat moment in de palm van zijn hand schrijft, blijft daarin staan, tot we thuiskomen bij Hem. Ons doopsel is in feite het moment waarop we geboren worden voor God.

Een tweede die 'ja' zegt bij de doop is de Kerk. Dat is ook logisch, want gedoopt worden betekent ook: thuiskomen, opgenomen worden in een parochiegemeenschap. Een christen die niet tot een parochie wil behoren, is eigenlijk iemand die nergens wortels heeft en vroeg of laat zijt ge dan nergens meer thuis. Daarom wordt een kindje bij voorkeur ook in de eigen parochie gedoopt en niet ergens in één of ander mooi kapelletje 4 dorpen verderop, én in de eigen parochiekerk en niet bij de ouders thuis: die parochiekerk is immers het huis waar de gemeenschap iedere week bij elkaar komt. Peter en meter zijn vertegenwoordigers van die parochie, en dus wordt ook gevraagd dat het echt gelovige mensen zouden zijn die hun petekind kunnen voorgaan in dat geloof.

Het derde jawoord is van de dopeling zelf. Als u ooit een volwassendoop hebt meegemaakt, weet u dat dit altijd grote indruk maakt. Een volwassen man of vrouw die aangeeft: ik geloof in God, ik wil opgenomen worden in de Kerkgemeenschap en ik wil leven volgens het Evangelie.

Bij een klein kindje is dat jawoord natuurlijk niet zo duidelijk. Sommige mensen wachten daarom met de doop tot het kind zelf kan kiezen. Op het eerste zicht lijkt dat heel eerlijk en begrijpelijk, maar toch. Wanneer zou een kind vrij kunnen kiezen? Het voorbeeld van de ouders, het contact met vrienden, de vorming op school: het zijn allemaal dingen die een kind een bepaalde richting doen ingaan, het zijn allemaal invloeden zodat een kind nooit 100% vrij is om te kiezen, dat kan niet. Het voorbeeld wat een kind gehad heeft, of het gebrek daaraan, zal altijd van invloed zijn, ook wat de keuze voor of tegen God betreft. Ouders die zelf overtuigd zijn van de waarde van hun geloof in God en hun geborgenheid in de parochie, zullen er alles aan doen om hun kind ook op die

weg te zetten. Wat ge zelf als waardevol ervaren hebt probeert ge immers ook door te geven aan degenen die u het nauwst aan het hart liggen.

Elk jaar worden we in de paaswake uitgenodigd om onze doopbeloften te hernieuwen. Het is ook één van de hoofdmomenten bij het vormsel. Daarmee laten we eigenlijk zien: dat doopsel is een gave, die een opgave wordt en waaraan we ons hele leven zullen moeten werken. Het is het begin van ons leven met en in God, en als we ons daar écht oprecht voor inzetten, dan zal Gods Geest zelf voltooien wat Hij in ons begonnen is. Amen.

Johan Goris, pastoor